

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/31/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3216010127
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 06. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Krč-Šebera
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3216010127.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Dušana Krč-Šeberu a sudcov JUDr. Rastislava Vranku a JUDr. Romana Hargaša v trestnej veci proti obžalovanému X. O. pre prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. a iné, na verejnom zasadnutí dňa 7. júna 2017 prejednal odvolanie obžalovaného X. O. proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 24. januára 2017, sp.zn.3T/54/2016, a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného X. O. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 24. januára 2017, sp.zn.3T/54/2016 bol obžalovaný X. O. uznaný za skutok v bode 1 napadnutého rozsudku z prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zák. a za skutok v bode 2 napadnutého rozsudku z prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. na skutkovom základe, že

v bode 1 napadnutého rozsudku

-v období od 11.4.2011 do 16.9.2011 ako predseda spoločenstva vlastníkov bytov a nebytových priestorov pod názvom "K. bytového domu Q. K E. XX/X" so sídlom I. nad I., Q. K E. XX/X, IČO:XXXXXXXX si prisvojil zverené finančné prostriedky spoločenstva vlastníkov bytov a nebytových priestorov, slúžiace na zabezpečenie prevádzky bytového domu č. XX/X na Q. D. v I. nad I. tak, že tieto vybral v hotovosti v I. nad I. z bankového účtu spoločenstva vlastníkov vedeného v L., a.s., č.ú.:XXXXXXXX a použil ich pre vlastnú potrebu, avšak v peňažnom denníku spoločenstva ich vykázal ako výdavky uhradené:

- dňa 11.4.2011 vo výške 230,-Eur spoločnosti I.-S., s.r.o.,
- dňa 18.5.2011 vo výške 1.500,-Eur osobe U. D. - K. plast,
- dňa XX.X.XXXX vo výške 600,-Eur spoločnosti I.-S., s.r.o.,
- dňa 16.9.2011 vo výške 300,-Eur osobe Z. S. I.,

čím spôsobil spoločenstvu vlastníkov bytov a nebytových priestorov pod názvom "K. bytového domu Q. K E. XX/X" škodu vo výške 2.630,-Eur,

v bode 2 napadnutého rozsudku

-v období od 4.1.2013 do 16.10.2013 ako predseda spoločenstva vlastníkov bytov a nebytových priestorov pod názvom "K. bytového domu Q. K E. XX/X" so sídlom I. nad I., Q. K E. XX/X, IČO:XXXXXXXX si prisvojil zverené finančné prostriedky spoločenstva vlastníkov bytov a nebytových priestorov, slúžiace na zabezpečenie prevádzky bytového domu č. XX/X na Q. D.i v I. nad I. tak, že tieto buď vybral v hotovosti v I. nad I. z bankového účtu spoločenstva vlastníkov vedeného v L., a.s.,

č.ú.:XXXXXXXXXX, alebo ich elektronicky z miesta trvalého bydliska prostredníctvom internetbankingu previedol na bankový účet svojej manželky O. O., vedený v L., a.s., č.ú.:XXXXXXXXXX, ktorého bankového účtu je disponentom a v peňažnom denníku spoločenstva vlastníkov vykázal tieto finančné prostriedky ako výdavky uhradené:

-dňa 4.1.2013 vo výške 4.082,-Eur osobe W. D. ako úhrada za kotel,
-dňa 10.4.2013 vo výške 1.000,-Eur osobe Z. S. I.,
-dňa 26.4.2013 vo výške 1.000,-Eur osobe A. D. - K-servis ako úhrada za revíziu plynových zariadení,
-dňa 16.5.2013 vo výške 500,-Eur osobe W. D. ako úhrada vody,
-dňa 11.6.2013 vo výške 500,-Eur osobe W. D. ako úhrada UK,
-dňa 23.7.2013 vo výške 1.000,-Eur osobe Z. S. I.,
-dňa 21.8.2013 vo výške 500,-Eur osobe W. D. - blesk,
-dňa 5.9.2013 vo výške 500,-Eur osobe Z. S. I.,

čím spôsobil spoločenstvu vlastníkov bytov a nebytových priestorov pod názvom "K. bytového domu Q. K E. XX/X" škodu vo výške 9.082,-Eur.

Za tieto trestné činy bol obžalovaný X. O. odsúdený podľa § 213 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 1 Tr. zák., 38 ods. 4 Tr. zák., § 37 písm. h/ Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 30 mesiacov, výkon ktorého mu bol podľa § 51 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. podmienčne odložený za súčasného uloženia probačného a mediačného dohľadu nad jeho správaním na skúšobnú dobu v trvaní 4 roky. Zároveň mu okresný súd podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 51 ods. 4 písm. c/ Tr. zák. uložil povinnosť nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu. Súčasne okresný súd mu podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil povinnosť nahradiť poškodenú spoločnosť „K. bytového domu ul. D.“- spoločenstvo vlastníkov bytov spôsobenú škodu vo výške 11.712,-Eur a podľa § 288 ods. 2 Tr. por. okresný súd odkázal poškodenú spoločnosť „K. bytového domu ul. D.- spoločenstvo vlastníkov bytov so zvyškom nároku na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože ho v zákonnej lehote napadol odvolaním obžalovaný X. O. pre nesprávnosť výrokov o vine, o treste, o náhrade škody ako aj pre nesprávnosť konania, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo.

Obžalovaný X. O. v písomných dôvodoch svojho odvolania, ktoré podal prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že odvolanie podáva proti výroku o vine, výroku o treste, výroku o náhrade škody ako aj proti samotnému konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. Obžalovaný poukázal na to, že k tomu, aby bolo ľudské správanie považované za trestný čin je nevyhnutné, aby boli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu. Z hľadiska subjektívnej stránky sa pri spáchaní trestného činu, ktorého sa mal údajne dopustiť je nevyhnutné úmyselné konanie. Počas vyšetrovania, ani na hlavnom pojednávaní nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že by si obžalovaný úmyselne prisvojil akékoľvek finančné prostriedky z účtu spoločenstva vlastníkov. Finančné prostriedky si obžalovaný neprisvojil, ale platil nimi za vykonávané práce na bytovom dome. Obžalovaný má za to, že zistenie subjektívnej stránky trestného činu sprenevery má byť súčasťou skutkových zistení a v prípade pochybností o nich sa má v konaní pred súdom použiť tento dôvod na oslobodenie obvineného spod obžaloby. Z doterajšieho vyšetrovania má obžalovaný za to, že zistenie, resp. preukázanie jeho úmyslu nebolo súčasťou týchto skutkových zistení, a teda absentuje úplne primárny dôvod na jeho odsúdenie. Okresný súd sa nedostatočne vysporiadal so skutočnosťou, že v zmysle zákona o dani z príjmov má vo všeobecnosti spoločenstvo vlastníkov bytov špecifické postavenie za predpokladu, že nie sú splnené iné podmienky podľa príslušných predpisov, spoločenstvo vlastníkov bytov nemá v zmysle zákona o dani z príjmov povinnosť podávať daňové priznania. Ak teda spoločenstvo vlastníkov bytov nepodáva daňové priznania ich výdavky nie sú v reálnom čase kontrolované vyšším orgánom. Finančné prostriedky obžalovaný pritom odovzdával v hotovosti za vykonané práce. Takéto výdavky teda nie sú potom ako príjmy podnikateľov, ktorí peňažné prostriedky pri výkone svojej podnikateľskej činnosti inkasujú od spoločenstva vlastníkov. Podľa názoru obžalovaného je teda možné, že často môžu prijaté prostriedky od spoločenstiev skončiť mimo oficiálnych zdokladovaných príjmov. Obžalovaný ďalej uviedol, že je tak prirodzené, že vypočutí svedkovia z obavy zo spáchania iných trestných činov vo svojich svedeckých výpovediach vykonané práce na bytovom dome zahmlievali alebo o nich nehovorili pravdu. Predložené doklady z finančného denníka podľa názoru obžalovaného naopak preukazujú, že finančné

prostriedky podnikateľom vyplatené boli. Okresný súd sa mal rovnako vysporiadať so svedeckými výpoveďami ako aj s predloženými listinnými dôkazmi, nakoľko všetky dôkazy majú mať rovnakú váhu. Z napadnutého rozsudku okresného súdu však možno tvrdiť, že tento vychádzal prvotne zo svedeckých výpovedí a bez ďalšieho si ich osvojil aj napriek tomu, že tieto si v určitých častiach rozporovali s porovnaním s výpoveďami tých istých svedkov zadováženými počas vyšetrovania. Obžalovaný má za to, že zo žiadnych dôkazov nebolo preukázané, že jeho úmyslom bolo si zverenú finančnú prostriedky spoločenstva prisvojiť. Ďalej poukázal na chyby v konaní a neúplnosť skutkových zistení. Okresný súd oproti podanej obžalobe ho odsúdil za skutok v bode 1 z prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zák. a za skutok v bode 2 z prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. Oproti podanej obžalobe okresný súd v skutku v bode 1 obžaloby znížil škodu, ktorú mal obžalovaný spáchať, a teda jej hodnota nedosahovala výšku väčšej škody. Z toho dôvodu okresný súd obžalovaného nemohol uznať vinným zo spáchania prečinu sprenevery kvalifikovanej skutkovej podstate podľa § 213 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. Nakoľko podľa napadnutého rozsudku bol obžalovaný odsúdený za skutok v bode 1/ iba za prečin, obžalovaný zastáva názor, že okresný súd vôbec neskúmal, či nedošlo v skutku bodu 1/ k premlčaniu trestného stíhania. Poukázal na zákonnú dikciu ustanovenia § 10 ods. 15 Tr. por., § 213 ods. 1 Tr. zák. a § 87 ods. 1 písm. d/ a e/ Tr. zák. Za skutok v bode 1/ obžaloby ho okresný súd uznal vinným z toho, že v období od 11.4.2011 do 16.9.2011 vykázal výdavky v celkovej výške 2.630,-Eur a použil ich pre vlastnú potrebu. Škoda teda v tomto prípade nedosiahla výšku väčšej škody 2.660,-Eur. Z toho dôvodu je premlčacia doba pre trestnosť činu 3 roky a podľa názoru obhajoby k jej uplynutiu došlo najneskôr 16.9.2014, pričom trestné stíhanie začalo až 16.11.2015. Ako dôsledok tejto chyby konania okresný súd podľa názoru obžalovaného ďalej nesprávne postupoval aj pri ukladaní výšky trestu. Keďže podľa obžalovaného je v skutku bodu 1/ obžaloby trestné stíhanie premlčané, uložený trest považuje za neprimeraný, nakoľko nie je splnená jedna zo základných podmienok ukladania úhrnného trestu, a to spáchanie dvoch alebo viacerých trestných činov. Okresný súd sa skutočnosťou premlčania v konaní vôbec nezaoberal, a teda má za to, že ide o podstatnú chybu konania, ktorou boli porušené jeho práva na náležité objasnenie veci a právo obhajoby. Ďalej poukázal na aplikáciu princípu ultima ratio v trestnom konaní. To znamená, že prostriedky Trestného práva majú byť použité ako len najkrajnejší prostriedok, a len pri typovo najzávažnejších porušeníach spoločenských vzťahoch, hodnôt a záujmov, teda len tam, kde iné možnosti, hlavne prostriedky ostatných právnych odvetví, nie sú dostatočné, boli vyčerpané alebo sú neúčinné. Podľa názoru obžalovaného je neprípustné a tvrdo zasahujúce do ochrany základných ľudských práv a slobôd jednotlivca, aby trestné právo regulovalo právne vzťahy, pri ktorých ide o uspokojovanie individuálnych subjektívnych práv. Obžalovaný v tejto súvislosti poukázal na to, že úlohy a povinnosti spoločnosti vlastníkov stanovuje zákon o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Ak teda vyvstal problém s porušením jeho povinností ako predsedu spoločenstva, mali vlastníci bytov tento problém prvotne riešiť podľa ustanovení predmetného zákona a uplatniť si náhradu škody v občiansko-právnom konaní. Samotný zákon o vlastníctve bytov a nebytových priestorov odkazuje v podobných prípadoch na uplatnenie si škody v civilnom procese. Riešenie sporných otázok medzi zúčastnenými osobami je teda aj v tomto prípade možné v civilnom procese. Použitie trestnoprávných noriem v jeho prípade sa javí ako predčasné, nesprávne a v rozpore so zásadou „ultima ratio“. Obžalovaný z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok vo všetkých výrokoch podľa § 321 ods. 1 Tr. por. a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. po zrušení tohto rozsudku vrátil vec okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

K odvolaniu obžalovaného sa písomne vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou (ďalej len „prokurátorka“). Prokurátorka vo svojom vyjadrení uviedla, že považuje napadnutý rozsudok za spravodlivý, zákonný a dôvodný. Pokiaľ ide o nenaplnenie všetkých obligatórných znakov skutkovej podstaty prečinu podľa § 213 ods. 1 Tr. zák. a prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák., prokurátorka je toho názoru, že tieto boli konaním obžalovaného X. O. naplnené v celom rozsahu vrátane úmyselného zavinenia. Prokurátorka poukázala na to, že obžalovaný vedel, že finančné prostriedky, s ktorými disponoval len on ako predseda spoločenstva vlastníkov bytom môžu byť použité iba na úhradu nákladov súvisiacich s údržbou a správou bytového domu, pričom vykonaným dokazovaním v trestnom konaní bolo zistené, že finančné prostriedky buď vybral v hotovosti z bankového účtu alebo ich previedol na súkromný bankový účet svojej manželky a následne ich nepoužil v súlade s účelom, na ktorý mu boli zverenú, ba dokonca použitie finančných prostriedkov deklaroval fiktívnymi dokladmi. V súlade s týmito zisteniami prokurátorka má za to, že obžalovaný si uvedené finančné prostriedky prisvojil tak, ako to predpokladá skutková podstata stíhaných prečinov. Prisvojenie je teda také nakladanie páchatel'a s vecou, ktoré má trvale vylúčiť zveriteľa z dispozície s vecou. Nie je pritom podstatné, ako potom páchatel' s prisvojenou vecou nakladá. O prisvojenie ide vtedy, keď

páchateľ vec po dokonaní činu niekomu dá do ďalšej dispozície alebo s ňou inak naloží. K premlčaniu trestného stíhania pre skutok v bode 1/ rozsudku podľa názoru prokurátorky nedošlo z dôvodu prerušenia premlčania v zmysle § 87 ods. 3 písm. b/ Tr. zák., nakoľko páchatel' spáchal v premlčacej dobe úmyselný trestný čin. Uvedený trestný čin je dokonca súčasťou odvolaním napadnutého rozsudku, a to konkrétne v bode 2/ rozsudku. Pokiaľ ide o uplatnenie námietky spočívajúcej v porušení zásady ultima ratio v trestnom konaní, tak v danom prípade bolo zistené a preukázané, že u obžalovaného X. O. nedošlo len k ojedinelému zlyhaniu, ale v jeho prípade išlo o opakované protiprávne konanie, keď si obžalovaný neoprávnene prisvojil zverené finančné prostriedky spoločenstva vlastníkov bytov v súhrnnej hodnote 11.712,-Eur, preto nemožno opomenúť ich trestnoprávnu zodpovednosť za konanie obžalovaného. Podľa právneho poriadku Slovenskej republiky prichádza do úvahy aj uplatnenie trestnoprávnej zodpovednosti na základe súbežného alebo predchádzajúceho uplatnenia súkromnoprávnej sankcie, resp. jej zodpovedajúceho právneho prostriedku viazaného na úkon poškodeného vo vlastnom mene. Taký právny postih sa uplatňuje súbežne s trestnoprávnou sankciou a nie je s ňou zlúčiteľný. Z uvedeného podľa názoru prokurátorky vyplýva, že je elementárnou úlohou orgánov činných v trestnom konaní dôkladne zistiť, či oznamované konanie nenapĺňa okrem znakov porušenia majetkového práva jednotlivca i znaky konania napĺňajúce niektorú zo skutkových podstát trestných činov, nakoľko trestným činom je každý čin, ktorého znaky sú vymedzené v Trestnom zákone. Prokurátorka z vyššie uvedených dôvodov navrhla, aby odvolací súd odvolanie obžalovaného ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

K odvolaniu obžalovaného sa vyjadrila zástupkyňa poškodeného spoločenstva vlastníkov bytov a nebytových priestorov „K. bytového domu Q. K E. XX/X“. Zástupkyňa poškodeného spoločenstva vo vyjadrení poukázala na to, že pred okresným súdom bola jednoznačne preukázaná subjektívna stránka trestného činu, a to úmysel obžalovaného. Tvrdenie obžalovaného o tom, že spoločenstvo vlastníkov bytov nemá povinnosť podávať daňové priznanie je podľa jej názoru irelevantné. Vôbec jej nie je zrejmé akú súvislosť má mať táto skutočnosť s tým, že z prostriedkov spoločenstva boli odčerpávané prostriedky na účely, ktoré nesúviseli s činnosťou spoločenstva. Spoločenstvo ako právnická osoba je povinné viesť účtovníctvo. Ďalej uviedla, že obžalovaný vo svojom odvolaní sa snaží znížiť vierohodnosť výpovede svedkov tým, že uvádza, že možno sami svedkovia páchali trestnú činnosť, resp. nehovorili pravdu. Tieto tvrdenia obžalovaného však nevyplývajú zo žiadnych vykonaných dôkazov. K námietke obžalovaného ohľadne premlčania trestného stíhania vo vzťahu ku skutku v bode 1/ obžaloby poukázala rovnako na tú istú právnu skutočnosť ako prokurátorka. Obžalovaný počas celej doby trestného stíhania ani raz neuviedol nejakú relevantnú skutočnosť na svoju obranu. Z početnosti konaní obžalovaného je zrejmé, že jeho konania boli vedené zisťne. Zástupkyňa spoločenstva uviedla aj to, že vlastníci bytov na základe jeho konania (bytový dom s 12-timi bytmi) sa museli skladať na účet spoločenstva navyiac približne o 1000,-Eur na jeden byt, keďže výška škody spôsobená obžalovaným predstavuje v súhrne 11.712,-Eur. Pokiaľ ide o námietku, že bol nesprávne aplikovaný princíp ultima ratio, tak podľa jej názoru v danom prípade obžalovaný viacerými konaniami po dlhší čas využíval cudzie prostriedky na svoje vlastné použitie, hoci vedel, že koná v rozpore so zákonom. Zástupkyňa spoločenstva má za to, že v tomto konaní mu bolo preukázané 12-násobné porušenie zákona a čo nie je nepodstatné, obžalovaný sa svoje konanie snažil „zakryť“ tým, že vystavoval fiktívne doklady a uvádzal ich v peňažnom denníku, pričom odčerpané peniaze použil na svoje vlastné účely. Obžalovaný nielenže porušil právne predpisy v tom, že do účtovníctva spoločenstva zahrnul doklady, o ktorých vedel, že sú nepravdivé, ale on si sumy uvedené na dokladoch ponechal. Obžalovaný X. O. bol priamo predsedom poškodeného spoločenstva a mal dbať na jeho záujmy. Nešlo u neho o ojedinelý a náhodný excés, ale o systematické dlhodobé konanie s prvkami charakteristickými pre páchanie trestnej činnosti z vysokou mierou spoločenskej škodlivosti. Zástupkyňa poškodenej spoločnosti má za to, že v konaní obžalovaného boli zistené všetky znaky trestných činov sprenevery, čo vylučuje možnosť uplatnenia princípu ultima ratio. Obžalovaný spáchal čin, ktorý nemá povahu obvyklých občiansko-právnych vzťahov, ale je jednoznačne zrejмый jeho kriminálny charakter a je teda nevyhnutné, aby sa na takýto čin vzťahovali prostriedky Trestného práva vrátane trestnej represie (obdobne uznesenie NS ČR č.6Tdo/39/2013 a uznesenie NS ČR č. 8Tdo/777/2009). Ďalej zástupkyňa poškodenej spoločnosti poukázala aj na podobné konanie inej osoby posúdené ako trestný čin v konaní vedenom na Krajskom súde v Trenčine pod sp.zn.3To/106/2015. Obžalovaný do dnešného dňa neprejavil žiadnu ľútosť nad svojim správaním, nenahradil spôsobenú škodu a neospravedlnil sa spoločenstvu a ani vlastníkom bytov. Oslobodenie obžalovaného z odkazom na princíp ultima ratio by podľa názoru zástupkyne poškodenej spoločnosti bolo porušením zákonnosti a spravodlivosti. Zástupkyňa poškodenej spoločnosti z vyššie uvedených dôvodov navrhla, aby odvolací súd odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí krajského súdu navrhol, aby odvolací súd odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Zástupkyňa poškodenej spoločnosti navrhla, aby odvolací súd odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol a požiadala o nahradenie ním vzniknutej škody.

Obžalovaný X. O. a jeho obhajca na verejnom zasadnutí krajského súdu navrhli rozhodnúť v súlade s písomnými dôvodmi jeho odvolania. Obžalovaný uviedol, že sa necíti byť vinným z predmetných skutkov, ktoré sa mu kladú za vinu.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací na podklade podaného odvolania, ktoré mu spolu so spisom bolo predložené dňa 23. marca 2017, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania obžalovaného podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., vykonal vo veci verejné zasadnutie dňa 7. júna 2017, preskúmal postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc pritom aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané a mohli by pritom odôvodňovať podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o preskúmanie správnosti postupu okresného súdu, ktoré predchádzalo vydaniu odvolaním napadnutých výrokov rozsudku, odvolací súd nezistil v postupe okresného súdu chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania.

Pokiaľ ide námietku obžalovaného ohľadne premlčania trestného stíhania vo vzťahu ku skutku v bode 1/ napadnutého rozsudku, odvolací súd k tejto námietke konštatuje, že k premlčaniu trestného stíhania pre skutok v bode 1/ napadnutého rozsudku (premlčacia doba pri uvedenom trestnom čine je zákonom stanovená na 3 roky; podľa názoru obžalovaného k uplynutiu premlčacej doby došlo dňa 16.9.2014 a trestné stíhanie voči obžalovanému začalo až po jej uplynutí dňa 16.11.2015) nedošlo, nakoľko tomu bráni ustanovenie § 87 ods. 3 písm. b/ Tr. zák., keďže počas plynutia premlčacej doby (v období odo dňa 16.9.2011 do dňa 16.9.2014) došlo k prerušeniu plynutia premlčacej doby práve tým, že obžalovaný spáchal počas jej plynutia ďalší úmyselný trestný čin (skutok spáchaný za obdobie odo dňa 4.1.2013 do dňa 16.10.2013- ide o trestný čin, za ktorý je obžalovaný X. O. stíhaný v tomto trestnom konaní pod skutkom v bode 2/ napadnutého rozsudku) a tým začala plynúť nová premlčacia doba. Krajský súd v tejto súvislosti dodáva, že v zmysle § 87 ods. 4 Tr. zák. prerušením premlčania sa začala nová premlčacia doba (tá uplynula až po vznesení obvinenia obžalovanému zo dňa 16.11.2015- vid'. uznesenie na č.l.189 až 191 spisu). Z uvedeného dôvodu krajský súd dospel k záveru, že k premlčaniu trestného stíhania vedeného pre skutok v bode 1/ napadnutého rozsudku nedošlo.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že okresný súd vykonal kontradiktórnym spôsobom všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu veci a tieto správne vyhodnotil jednotlivo i v ich súhrne tak, ako mu ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel ku správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom. Okresný súd svoje skutkové zistenia správne oprel o výpoveď svedkyne D. Z., ktorá má v konaní aj procesné postavenie zástupkyne poškodenej spoločnosti, o výpovede svedkov W. D., A. D., U. D., A. F., B. M., Z. S., so súhlasom strán o prečítané výpovede svedkov z prípravného konania, a to A. A., A. D., ako aj o relevantné listinné dôkazy, ktoré sú obsahom spisu, na ktoré v napadnutom rozsudku podrobne poukázal. Tieto v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. podrobne a vecne správne odôvodnil v napadnutom rozsudku a pritom presvedčivo vysvetlil, o ktoré skutočnosti oprel svoje závery o uznaní obžalovaného X. O. za vinného zo skutku v bode 1/ napadnutého rozsudku z prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zák. a zo skutku v bode 2/ napadnutého rozsudku z prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. Jeho rozhodnutie je založené na starostlivom vyhodnotení celého dokazovania, a to spôsobom, ako prikazuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Úvahy a závery okresného súdu sú založené na zásadách logického konania a uvažovania, sú vecne správne a odvolací súd sa s nimi stotožnil.

Pokiaľ obžalovaný X. O. namieta, že nedošlo k naplneniu všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu (namieta absenciu subjektívnej stránky), odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, v ktorom okresný súd správne vyhodnotil dôkazy jednotlivo a vo vzájomnej

súvislosti a svoj záver o uznaní viny obžalovaného za skutky v bode 1/ a 2/ dostatočne zdôvodnil. Hodnotenie jednotlivých dôkazov by bolo len opakovaním záverov okresného súdu. Odvolací súd sa so zisteniami a závermi okresného súdu stotožnil, správne a náležite zistil skutkový stav veci, pričom sa správne vysporiadal i s obhajobnými tvrdeniami obžalovaného.

Odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že hodnotenie vykonaných dôkazov v trestnom konaní upravuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Podľa tohto ustanovenia orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Zákon pritom neustanovuje nijaké pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Voľné hodnotenie dôkazov je dôsledkom zložitej duševnej činnosti a vytvára sa logickým úsudkom. Orgány činné v trestnom konaní a súd musia vo svojom rozhodnutí zdôvodniť svoje vnútorné presvedčenie. Vnútorné presvedčenie je odôvodnené objektívnymi skutočnosťami a je ich logickým dôsledkom. Možno preto teda preskúmať, či postup pri vytváraní vnútorného presvedčenia bol správny a či vnútorné presvedčenie je dôvodné.

V tomto smere treba uviesť, že každý orgán trestného konania hodnotí vykonané dôkazy podľa § 2 ods. 12 Tr. por. v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov a podľa vlastného vnútorného presvedčenia. Odvolací súd nemôže preto vstupovať do tohto hodnotenia dôkazov a nariadiť súdu nižšieho stupňa k akým záverom má dospieť. Na základe týchto úvah možno potom vysloviť, že ak prvostupňový súd dospeje k určitému záveru a tento záver je výsledkom logického konania a uvažovania, nemožno mu potom vytknúť žiadne pochybenie. Tak je tomu aj v posudzovanej veci. Ako už bolo uvedené, okresný súd v napadnutom rozsudku sa starostlivo a dôsledne zaoberal všetkými vo veci kontradiktórnym spôsobom vykonanými dôkazmi a tieto správne vyhodnotil podľa zásad uvedených v ustanovení § 2 ods. 12 Tr. por. Jeho rozhodnutie je takto správne a v súlade so zákonom, lebo má oporu vo vykonanom dokazovaní.

Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k rovnakým skutkovým zisteniam ako okresný súd, pretože dôkazy, ktoré vykonal okresný súd a na ktoré podrobne poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku, vytvárajú ucelenú reťaz dôkazov, ktoré jednoznačne a nepochybné usvedčujú obžalovaného X. O. zo spáchania oboch uvedených skutkov.

Vychádzajúc zo správne zisteného skutkového stavu okresný súd nepochybil ani pri právnom posúdení konania obžalovaného, ktorý svojim konaním v skutku v bode 1/ napadnutého rozsudku naplnil všetky znaky skutkovej podstaty prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zák. a v skutku v bode 2/ napadnutého rozsudku naplnil všetky znaky skutkovej podstaty prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák., pričom svoje závery aj v tomto smere v napadnutom rozsudku tiež podrobne a zákonu zodpovedajúcim spôsobom odôvodnil. Odvolací súd dospel nielen k rovnakým skutkovým zisteniam, ale aj k rovnakým právnym záverom ako okresný súd, preto ani v tomto smere nezistil dôvody na zmenu napadnutého rozsudku.

Ohľadne namietanej zásady ultima ratio obžalovaným X. O., krajský súd uvádza, že uvedená zásada nie je *expressis verbis* upravená v právnom poriadku Slovenskej republiky (*expressis verbis* je upravená napríklad v právnom poriadku Českej republiky), preto sa namietanou zásadou ultima ratio nie je možné ani zaoberať. Nad rámec uvedeného *de lege ferenda* však krajský súd dodáva, že v danom prípade nešlo u obžalovaného k ojedinelému zlyhaniu, ale k opakovaným protiprávnym konaniam spáchaných v dlhšom časovom období (od 11.4.2011 do 16.9.2011 a v období od 4.1.2013 do 16.10.2013) a obžalovaný si prisvojil zverené finančné prostriedky spoločenstva vlastníkov bytov v súhrnnej hodnote 11.712,-Eur (vo väčšom rozsahu). Preto uplatnenie zásady ultima ratio by v prípade existencie tejto zásady v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky neprichádzalo v predmetnej trestnej veci do úvahy.

Pochybenie zo strany okresného súdu nezistil odvolací súd ani vo výrokoch o treste odňatia slobody. Úhrnný trest odňatia slobody uložený obžalovanému podľa trestnej sadzby ustanovenej v § 213 ods. 2 Tr. zák. (s dolnou hranicou trestu odňatia slobody vo výmere 1 rok a s hornou hranicou trestu odňatia slobody vo výmere 5 rokov) pri nezistení ani jednej poľahčujúcej okolností v zmysle § 36 Tr. zák. a pri zistení jednej priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h/ Tr. zák., že obžalovaný spáchal viac

trestných činov s použitím § 41 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák. vo výmere 30 mesiacov s jeho podmieneným odkladom za súčasného uloženia probačného dohľadu nad jeho správaním v skúšobnej dobe v trvaní 4 roky, je trestom zákonným a primeraným. Okresný súd taktiež správne obžalovanému uložil podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 51 ods. 4 písm. c/ Tr. zák. povinnosť nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu. Krajský súd rovnako ako okresný súd dospel k záveru, že s poukazom na § 51 ods. 1 Tr. zák. a § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. na obžalovaného nie je potrebné pôsobiť nepodmienečným trestom odňatia slobody, a to vzhľadom na osobu obžalovaného, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život, prostredie, v ktorom žije a pracuje a i na okolnosti prípadu má dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatelia výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný. Úhrnný trest uložený okresným súdom zodpovedá všetkým zákonným hľadiskám stanoveným pre jeho ukladanie v zmysle § 34 ods. 1, ods. 3 a ods. 4 Tr. zák. a zohľadňuje všetky zistené okolnosti prípadu, konkrétny stupeň závažnosti spáchaného trestného činu, zistené poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, ako aj pomery obžalovaného a možnosti jeho nápravy z hľadiska účelu trestu, jeho individuálnej i generálnej prevencie, pričom uložený trest odňatia slobody v takto stanovenej výmere je dostatočným vyjadrením morálneho odsúdenia obžalovaného spoločnosťou. Odvolací súd sa preto stotožnil so záverom okresného súdu, podľa ktorého trest odňatia slobody s podmieneným odkladom s uloženým probačným dohľadom možno považovať u obžalovaného za dostatočný.

Okresný súd taktiež správne a v súlade s ustanovením § 287 ods. 1 Tr. por. uložil obžalovanému X. O. povinnosť nahradiť poškodenej spoločnosti „K. bytového domu ul. D.“ škodu, nakoľko si poškodená spoločnosť prostredníctvom svojej zástupkyne škodu uplatnila riadne a včas do skončenia vyšetrovania v rámci tzv. adhézneho konania. Okresný súd súčasne správne podľa § 288 ods. 2 Tr. por. poškodenú spoločnosť „K. bytového domu ul. D.“ odkázal so zvyškom nároku na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Z hľadiska doteraz uvedených dôvodov je zrejmé, že odvolací súd nepovažoval odvolacie námietky obžalovaného za opodstatnené, nezistil dôvody na zmenu napadnutého rozsudku vo výrokoch o vine, o trestoch a o náhrade škody, na podklade jeho odvolania, a preto odvolanie obžalovaného X. ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.